

radi svoj kos ceste naredili, ako bi župan tudi lenuhe v to prisilil; al kaj pomaga, če se to ne zgodi in vse narediti posameznemu ni mogoče! Tako ostane le želja po dobri cesti, cesta pa ostane slaba, da se komaj z vozom po njej naprej prid. Zanikrni župan si ne vzame toliko truda, da bi delo na cesti po davkih razdelil, kajti še sam ne mara ceste nasipati.

Vse toži čez velike davke in to po pravici, — al to pa se ne pomisli, da lenoba je še največi davek. Veliko prostega časa se v krčmah potrat in denar in čas zapravlja, namesti da bi se sebi in drugim v korist obrnil. Pomislimo le, koliko daljih potov se mora zavoljo slabe ceste narediti, — kolikrat se mora, ker se gospodar ne more slabi cesti ogniti, živina trpinčiti in vozovi kvariti, — in vse to bi se lahko odvrnilo, če bi srenjskim odborom kaj na dobrih cestah ležeče bilo.

Da bralci vidijo, da ne tožim tje v en dan, naj jim, na primer, pokažem, kako slabo so ceste vzdržane v srenji Radomlje v kamniškem okraji. Ta srenja je ob kantonski cesti, katero le takrat popravljajo, kedar so v to prisiljeni, — srenjske ceste pa uže 14 let niso nič popravljali; vsak ima le to besedo: „mi bomo s svojim vozom uže skoz prišli, srenje pa, katere so za nami, naj si cesto naredijo, če hočejo naprej priti.“ Taki ne pomislijo, da sami radi po lepi cesti vozijo in da srenje, katere so za njimi, imajo same s svojimi cestami veliko opraviti.

Naj bi župani in srenjski možje, kateri nečimurno trpijo slabe ceste, vendar pomislili, da slabe ceste so 1) zamuda časa, 2) trpinčenje živine, kateri se nogé in kopita kvarijo in večkrat druge bolezni naklanjajo, in so 3) škoda vozovom. Vse to kolje možnjo gospodarjem, ki morajo vozariti po taci cestah, in jim je po takem nov — cestni davek. Če je dobra cesta očitno spričalo delavnosti in pridnosti cele srenje, je nasproti slaba cesta spričalo zanikrne srenje, katera svojim ljudém zraven družih preobilih davkov še prostovoljno nov davek naklada.

Kaj je lepše in kaj je bolje, to pač vsak na prvi prevdarek lahko ugane.

Župani, sezíte po boljem!

Iz kamniške okolice.

Telegrafično prerokovanje vremena.

To je čisto nova naprava, ki jo je c. kr. ministerstvo kmetijstva lansko leto prvokrat za dežele našega cesarstva vpeljalo.

Ta vremenska centralna naprava je v Döblingu poleg Dunaja. Ona po telegrafu dobiva iz vseh kotov Evrope vsak dan poročila, kakošno je tam vreme, in na podlagi teh vremskih poročil prerokuje vsak dan za prihodnji dan vreme, to prerokovanje pa pošilja potem po telegrafični poti avstrijskim kmetovalcem, ki se naročijo na ta prerokovanja.

V poročilu za lansko leto, ki ga je c. k. ministerstvo kmetijstva vsem družbam kmetijskim poslalo, se bere, da je vreme v 100 prerokovanjih 90krat natanko takošno bilo, kakor je prerokovano bilo, — 80krat se pa vreme ni vjemalo po vse s prerokovanjem, — 2krat pa prav nič.

Letos — piše c. k. ministerstvo v svojem dopisu — se zopet prejema naročnina na ta vremenska prerokovanja do konca oktobra, in je ministerstvo letošnje dopošiljanje vremenskih telegramov tako vredilo, da jih naročniki poprej bodo dobivali, kakor lani. Vse drugo pa ostane kakor je lani bilo, s sledečimi novimi določili, da se a) naročnina za 50 odstotkov (polovico) zniža, b) da ti telegrami v oni vrsti stojijo, kakor drugi vladni telegrami, c) da ista razdelitev klimatičnih okrajev ostane

kakor lani in da je d) družbam, uradom in posamesnim osebam na prosto voljo dano, da se naravnost pri centralni napravi v Döblingu naročijo in od nje naravnost telegrame dobivajo, ali pa pri bližnji podružnici te vremenske naprave, kjer se vremenskim razmeram različnih krajev dunajsko prerokovanje prireduje.

Kar se tiče stroškov, je zdaj pri telegrafih vpeljana drugačna tarifa, to je, tarifa po besedah in sicer z ozirom na 20 besed z všteto adresno. Zato je tudi letos tarifa za vremenske telegrame nekako drugačna in znaša:

1) za tiste, ki se pri centralni napravi naravnost naročijo 30krat ali 31krat po 32 krajc. za dan skupaj 9 gold. 60 kr. ali pa 9 gold. 92 kr. za mesec;

2) za tiste pa, ki telegrame dobivajo od okrajne podružnice priredjene, plačajo vrh 9 gold. 60 kr. ali 9 gold. 92 kr. še skupaj 7 gold. več. Kar se tiče časa naročnine, določuje ministerstvo, da se za manj kakor za en mesec ne sprejema naročnina, katera se mora zmirom s prvim dnevom meseca pričeti. Če bi kak naročnik prišel z naročnino še le 15. dan meseca, mora vsaj za en mesec in pol naročnino naprej odrajtati.

Narodne stvari.

Občni zbor „Glasbene Matice“

v Ljubljani 17. maja.

Prvosednik gosp. Fr. Ravnikar pozdravlja navzoče družabnike z nagovorom, v katerem povdarja važnost „Glasbene Matice“ in izreka upanje, da bode društvo našlo tudi za naprej podpornikov, ter da se bo zanimanje za glasbo s časom še bolje vnelo v naši domovini.

Tajnik gosp. Vojteh Valenta poroča o delovanji za čas od 11. aprila 1877. leta do 10. maja 1879. leta sledeče:

„Slavni zbor! Kedar razsaja vojni hrup, počivajo muze, ker grom topov in krik na bojnem polju krvavečih domačinov zaduši začasno delovanje umetnije in vede. Tudi pri nas smo čutili to v pretekli dobi in deloma iz tega vzroka tudi nismo imeli lanske leto rednega občnega zbora. Poročati imam torej o delovanji našega društva za dve leti. Čeravno so v sosednih južnih pokrajinah puške pokale in sablje rožljale, smo vendar le skrbeli zato, da naše društvo ni zaspalo, in priredili ter razposlali smo našim udom sledeča dela:

„Milotinke“, pesmi za samospev in glasovir uglasbil dr. Benj. Ipavec;

„Moje sanje“, romanca za gosli sè spremljevanjem glasovira uglasbil Franjo Krežma;

„Glasbena Matica“ V. zvezek, moški zbori in četerospjevi;

„Glasbena Matica“ VI. zvezek „zvončki ubrani“, pesmi za sopran, alt, tenor in bas, uglasbil dr. Benj. Ipavic.

Strokovnjaki nas silijo, da bi izdaval le strogo umetalne skladbe, diletanti pa kličejo po lahkijh kompozicijah; prvi imajo prav, da bi naše društvo skrbelo za odlična koncertantna dela, — drugi pa, in ti so večina, nimajo dovolj izurjenosti in dobivajo raji prav priproste sluhu dopadajoče skladbe. Vsled tega je težavno, pravo zadeti; skrbeli smo tedaj, kar je bilo mogoče, srednjo pot ukreniti. Našim naslednikom moramo pot pripravljati, po kateri bodo mogli sigurno stopati dalje, ter vedno bolj povekšavati vrednost od društva izdanih muzikalij. Nas pa naj ne plaši nobeno černo preziranje od nekaterih strani, temveč bodimo vstrajni in delajmo po svoji dobri volji in vestno. Da naše delovanje ni brez vse vrednosti, kaže nam uže to, da je